

Ученик: Софија Димитриески (4. разред)

Мој језик, мој свет - зашто учим српски језик

Српски језик је најлепши на свету. То је језик љубави, језик који чувамо и негујемо у нашој породици иако не живимо у Србији. То је језик на ком се мајка први пут обратила мојој сестри и мени, на ком нас чува и пази. Српски језик је и језик мост јер нас повезује са нашим бакама, декама, рођацима и другарима у Србији.

Веома је тешко одржати наш језик јер свуда око нас се говори немачки језик. Потребно је много труда да би се српски језик овде сачувао. Због тога поред немачке школе веома радо идем и у српску школу. У њој ми је веома занимљиво и лепо пошто имам пуно другара који као и ја негују српски језик. У школи учимо о српском језику и књижевности, али и о нашој култури, традицији и историји.

За Савиндан смо заједно са нашим наставницима осмислили и припремили представу, која се звала *Потрага за благом*. Желели смо да покажемо шта се дешава када се један језик не чува, па самим тим и заборави. У представи смо приказали како два човека лутају светом изгубљена. На њиховим лицима се видео страх јер не знају пут којим треба да иду. Њихова туга је била дочарана звуцима виолине, који су пратили њихово трагање за правим путем. Били су без смисла и без наде. Док су они трагали, поред пута су се појављивали натписи као путокази. На њима су стајале речи: *преци, памћење, корени, традиција, језик, љубав, вера, нада*. Све ове речи су биле у облику стрелица које су путницима показивале куда треба да иду. Пратећи знакове, наишли су на ковчег са благом. То благо је било *Завештање Стефана Немање о језику*, стари папир на коме је била наша азбука, као и бочица са српском земљом. Све су пажљиво погледали, па су и прочитали *Завештање*, у ком нам свима Стефан Немања поручује: „*Чувајте, чедо моје мило, језик као земљу. Реч се може изгубити као град, као земља, као душа. А шта је народ изгуби ли језик, земљу, душу?*”

На крају представе смо сви заједно узвикивали да да бисмо знали где идемо и да бисмо пронашли пут знања, морамо знати одакле долазимо и чувати путеве памћења, наше корене и сећања.

Као што су у нашој представи путници лутали без знања о себи и својим прецима, тако ћемо и ми лутати и залутати ако не будемо чували свој језик и своју културу. Српски језик смо ми. Волимо га и негујмо јер он негује и чува нас, од њега се расте!